

Leigh Bardugo

Cu orice preț

Traducere din limba engleză de
Ciprian Șiulea

Lipsiți de înțelegere treceau prin toate, până i-am învățat știința greu de însușit a răsăriturilor și apusurilor stelelor.

Pe urmă le-am descoperit cea mai de preț din cunoștințe, numărul, și potrivirea literelor împreună, memorie a tot ce se întâmplă și măiestrie care naște artele.¹

Eschil, *Prometeu înlănțuit*
Inscripționat deasupra intrării Bibliotecii
Sterling Memorial, Universitatea Yale

Culebra que no mir morde, que viva mil anos.

Fie ca șarpele care nu mă mușcă să trăiască o mie de ani.

Proverb sefard

¹ Eschil, *Rugătoarele, Perșii, Șapte contra Tebei, Prometeu înlănțuit*, traducere de Alexandru Miran, Editura Univers, București, 1982, p. 211 (N.t.).

UNIVERSITATEA YALE

New Haven, Connecticut

- 1 CRANIU ȘI OASE
- 2 CARTEA ȘI ȘARPELE
- 3 PERGAMENTUL ȘI CHEIA
- 4 MANUSCRISUL
- 5 CAP DE LUP
- 6 BERZELIUS
- 7 Sf. ELMO
- 8 COLIBA
- 9 IL BASTONE

- 10 CLĂDIREA SHEFFIELD-STERLING-STRAETHCONA
- 11 CLĂDIREA ROSENFELD
- 12 FACULTATEA DE SILVICULTURĂ
- 13 BIBLIOTECA DE CĂRȚI RARE & MANUSCRISE BEINECKE
- 14 CANTINA COMMONS
- 15 CĂMINUL VANDERBILT
- 16 CĂMINUL LINSLEY-CHITTENDEN

- 17 TURNUL HARKNESS
- 18 CASA PREȘEDINTELUI
- 19 ASOCIAȚIA DRAMATICĂ
- 20 COLEGIUL JONATHAN EDWARDS
- 21 COLEGIUL GRACE HOPPER
- 22 COLEGIUL DAVENPORT
- 23 SALA DE SPORT PAYNE WHITNEY
- 24 CIMITIRUL DIN GROVE STREET
- 25 BIBLIOTECA STERLING MEMORIAL

- 26 FACULTATEA DE DREPT
- 27 BIBLIOTECA FACULTĂȚII DE DREPT
- 28 PATINOARUL INGALLS
- 29 CLUBUL ELIHU
- 30 CLUBUL ELISABETAN
- 31 MUZEUL DE ISTORIE NATURALĂ
PEABODY
- 32 LOCUL MORȚII TAREI

PARTEA I
Cum e sus

Noiembrie

Alex se apropie de Ulmul Negru ca și cum s-ar fi furișat spre un animal sălbatic, avansând prudent pe aleea lungă și curbată, atentă să nu-și arate frica. De câte ori parcursese drumul ăsta? Dar astăzi era altfel. Casa apăru printre crengile golașe ale copacilor, ca și cum ar fi așteptat-o, ca și cum i-ar fi auzit pașii și i-ar fi anticipat sosirea. Nu se ghemuia, ca o pradă. Se înălța ca un lup cu labele înfipte în pământ și colții dezgoliți, două etaje de piatră cenușie și acoperișuri ascuțite. Ulmul Negru fusese cândva blând, strălucitor și mândru. Dar fusese lăsat de unul singur prea mult timp.

Era și mai rău din cauza ferestrelor bătute în scânduri de la etaj, o rană în coasta lupului care, lăsată neîngrijită, ar fi putut să-l înnebunească.

Alex băgă cheia în ușa neagră veche și se strecură în bucătărie. Înăuntru era mai frig decât afară — nu-și permiteau să țină casa încălzită și nici n-aveau de ce. Dar în ciuda frigului și a misiunii pe care venise s-o îndeplinească, încăperea tot părea primitoare. Deasupra sobei mari și vechi erau șiruri ordonate de vase de cupru, strălucitoare și pregătite, nerăbdătoare să fie

folosite. Podeaua de ardezie era imaculată, blaturile curate și împodobite cu o sticlă plină de crengi de ilice, pe care Dawes le aranjase perfect. Bucătăria era cea mai funcțională cameră de la Ulmul Negru, însuflețită de o îngrijire regulată, un templu ordonat al luminii. Așa reacționa Dawes la tot ce făcuseră împreună, la creatura care pândea în sala de bal.

Alex avea o rutină. Mă rog, Dawes avea o rutină și Alex încerca s-o urmeze, ceea ce acum, când frica încerca s-o tragă la fund, i se părea ca o stâncă de care se poate agăța. Descuie ușa, sortează corespondența și pune-o pe tejghea, umple bolurile lui Cosmo cu mâncare și apă proaspătă.

De obicei erau goale, dar astăzi Cosmo răsturnase mâncarea într-o parte, umplând podeaua cu pește în formă de peștișori, în semn de protest. Pisica lui Darlington era supărată că fusese lăsată singură. Sau era speriată că nu mai e chiar așa de singură.

— Sau poate ești doar un nesimțit mofturos, mormăi Alex, strângând mâncarea. O să-i transmit comentariile tale bucătarului.

Nu-i plăcu sunetul propriei voci, încordată din cauza liniștii, dar se forță să termine încet și metodic. Umplu bolurile de apă și mâncare, aruncă toată corespondența nesolicitată adresată lui Daniel Arlington și băgă în rucsac o factură pentru apă pe care avea s-o ia la Il Bastone. Erau pașii unui ritual îndeplinit cu grijă, dar care nu îi oferea nicio protecție. Se gândi să facă niște cafea. Putea să stea afară, în soarele de iarnă, și să-l aștepte pe Cosmo să vină s-o caute, când avea să considere el de cuviință să înceteze să mai bântuie după șoareci prin labirintul încălzit al gardului viu. Putea să facă asta. Să-și lase laoparte grijile și furia și să încerce să rezolve această enigmă, chiar dacă

nu-și dorea să completeze imaginea care începea să se contureze cu fiecare nou element neplăcut.

Ridică privirea spre tavan, ca și cum ar fi putut să vadă prin scândurile podelei. Nu, nu putea să stea pur și simplu pe verandă ca și cum totul era așa cum trebuia să fie, nu când picioarele ei ar fi vrut să urce scările, nu când știa că ar fi trebuit să fugă în direcția opusă, să încuie ușa bucătăriei în urma ei și să se comporte ca și cum n-ar fi auzit niciodată de casa asta. Alex venise aici cu un motiv, dar acum se minuna de prostia ei. Nu era pregătită pentru sarcina asta. Avea să discute cu Dawes, poate chiar cu Turner. Măcar o dată, avea să-și facă un plan, în loc să se repeadă cu capul înainte spre dezastru.

Se spălă pe mâini la chiuvetă și abia când se întoarse să ia un șervet văzu ușa deschisă.

Se șterse pe mâini, încercând să ignore cum îi bătea inima tot mai tare. Nu mai observase niciodată ușa aceea din holul care servea drept cămară, un spațiu între dulăpioarele și rafturile frumoase de sticlă. Nu o mai văzuse niciodată deschisă. N-ar fi trebuit să fie deschisă nici acum.

Poate că așa a lăsat-o Dawes. Dar Dawes își lingea rănilor de pe urma ritualului, ascunzându-se în spatele șirurilor ei de fișe. Nu mai fusese aici de câteva zile, după ce pusese crengile de ilice pe blatul din bucătărie, creând o imagine a vieții normale. Clar și frumos. Un antidot pentru restul zilelor și nopților lor, pentru secretul de sus.

Ea și Dawes nu-și bătuseră capul niciodată cu holul acela, cu șirurile lui de veselă și sticlărie prăfuite, printre care un castron de supă de mărimea unei cădițe. Era unul dintre numeroasele membre vestigiale ale casei vechi, scos din funcțiune și uitat, lăsat să se atrofieze după

dispariția lui Darlington. Și cu siguranță nu-și bătuseră capul cu subsolul. Alex nici nu se gândise vreodată la el. Cel puțin până acum, când stătea lângă chiuveta din bucătărie, înconjurată de faianța albastră îngrijită, cu mori de vânt și vapoare înalte, și se holba la gaura neagră, un dreptunghi perfect, un gol subit. Arăta ca și cum cineva descojise pur și simplu o parte a bucătăriei. Arăta ca gura unui mormânt.

Sun-o pe Dawes.

Alex se sprijini de blat.

Ieși din bucătărie și sună-l pe Turner.

Puse jos șervetul și scoase un cuțit din suportul de lângă chiuvetă. Și-ar fi dorit să fie un Cenușiu în apropiere, dar nu voia să riște să cheme unul.

Imensitatea casei și tăcerea ei adâncă erau apăsătoare în jurul ei. Ridică iar privirea, se gândi la licărul auriu al cercului și la căldura emanată de el. *Am unele pofte.* O entuziasmaseră oare acele cuvinte, când ar fi trebuit doar s-o înfricoșeze?

Se duse încet spre ușa deschisă, spre absența ușii. Cât de adânc săpaseră când construiseră casa? Alex numără trei, patru, cinci trepte de piatră care duceau la subsol, apoi se pierdeau în întuneric. Poate că nu mai erau și altele. Poate că avea să facă un pas, să cadă prin frig și să nu se mai oprească.

Pipăi peretele după un întrerupător, apoi ridică privirea și văzu un șnur ros care atârna de un bec fără abajur. Trase de el și scările fură inundate de o lumină galbenă caldă de la becul care scotea un bâzâit reconfortant.

— Rahat! spuse Alex dintr-o răsuflare.

Groaza i se risipi, lăsând în locul ei numai stânjenală. Erau doar scări, o balustradă de lemn, rafturi pline

de cârpe, cutii cu vopsea, unelte atârinate pe pereți. Din întunericul de dedesubt venea un miros vag de mucegai, o duhoare vegetală cu o nuanță de descompunere. Auzi picuratul apei și un foșnet, poate vreun șobolan.

Nu distingea prea bine baza scărilor, dar trebuia să existe încă un întrerupător sau bec mai jos. Putea să coboare, să se asigure că nu cotrobăise nimeni, să vadă dacă trebuiau să pună capcane.

Dar de ce era ușa deschisă?

Ar fi putut s-o împingă Cosmo, în vreuna dintre expedițiile lui după șobolani. Sau poate că Dawes chiar trecuse pe acolo și coborâse la subsol după ceva obișnuit — ierbicid, șervete de bucătărie — și uitase să închidă ușa cum trebuie.

Așa că Alex avea să închidă ușa. Să o încuie bine. Și dacă totuși acolo jos exista ceva ce n-ar fi trebuit să fie, acel ceva putea să rămână unde era până când chema ea întări.

Se întinse după șnur și se opri, cu mâna pe sfoară, ascultând. I se păru că aude — iată, din nou, un șuierat încet.

Sunetul numelui ei. *Galaxy*.

— Dă-o dracu'!

Alex știa cum se termină filmul ăsta și nici nu-i trecea prin cap să coboare acolo.

Trase de șnur și auzi cum becul pocnește, apoi simți o îmbrânceană puternică între omoplați.

Căzu. Cuțitul îi scăpă din mâini și zăngăni pe trepte. Se opuse imboldului de a întinde mâinile pentru a-și amortiza căderea și își acoperi capul, lăsând umărul să preia mare parte a impactului. Pe jumătate alunecă și pe jumătate se rostogoli la baza scărilor, izbindu-se cu putere de podea, și aerul îi ieși din plămâni ca un curent

printr-o fereastră. Ușa de deasupra se trânti. Auzi cum țacăne broasca. Rămăsese pe întuneric.

Acum inima îi bătea rapid. Ce era aici, cu ea? Cine o încuiase alături de acel lucru? *Ridică-te, Stern. Revino-ți, fir-ar al dracu'! Pregătește-te să lupți.*

Vocea pe care o auzea era a ei? A lui Darlington?

A ei, bineînțeles. Darlington n-ar fi înjurat niciodată.

Se ajută de mâini ca să se ridice și se lipi cu spatelul de perete. Cel puțin nu putea s-o atace nimic din direcția aceea. Îi era greu să respire. Odată ce se rupeau, oasele deprindeau obiceiul. Cu mai puțin de un an în urmă, Blake Keely îi fisurase două coaste. Alex se gândi că era posibil să fie rupte iar. Mâinile ei erau alunecoase. Podeaua era udă din cauza unei scurgeri vechi din pereți și aerul avea un miros fetid și nelalocul lui. Își șterse palmele de blugi și așteptă, respirând icnit. De undeva din întuneric, auzi ceva care semăna cu un scâncet.

— Cine e acolo? întrebă ea răgușit, urând frica din vocea ei. Vino, laș nenorocit ce ești!

Nimic.

Bâjbâi după telefon, după lumină, energica și uimitoarea strălucire albăstrie. Îndreptă raza pe deasupra rafturilor cu diluant vechi, unelte și cutii cu etichete cu un scris smucit despre care știa că e al lui Darlington, lăzi prăfuite inscripționate cu un logo circular: *Arlington & Co. Cizme de Cauciuc*. Apoi lumina licări în două perechi de ochi.

Alex își înăbuși un strigăt, cât pe ce să scape telefonul. Nu oameni, Cenușii, un bărbat și o femeie care se agățau unul de celălalt, tremurând de frică. Dar nu de Alex se temeau.

Se înșelase. Podeaua nu era udă din cauza unei scurgeri, a apei de ploaie sau a vreunei țevi vechi plesnite.

Podeaua era alunecoasă din cauza sângelui. Și mâinile ei erau pline de sânge. Se mânjise pe blugi.

Pe cărămizile vechi zăceau două cadavre. Păreau niște haine aruncate, mormane de cârpe. Alex cunoștea fețele acelea. *Pentru a-și păstra frumusețea, Cerul i-a alungat.*

Era atât de mult sânge! Sânge nou. Proaspăt.

Cenușiii nu-și abandonaseră corpurile. Chiar și panicată, Alex știa că asta e straniu.

— Cine a făcut asta? îi întrebă ea.

Femeia gemu. Bărbatul duse un deget la buze, aruncând priviri temătoare dintr-o parte într-alta a subsolului. Șoapta lui pluti prin întuneric.

— Nu suntem singuri.

1

Octombrie, cu o lună înainte

Alex nu era departe de apartamentul Tarei. La începutul primului ei an de facultate, mersese pe aceste străzi cu Darlington, cu mașina, și le străbătuse pe jos când îl vâna pe ucigașul Tarei. Atunci era iarnă, crengile erau golașe și curțile minuscule, acoperite cu mormane murdare de zăpadă. Cartierul ăsta arăta mai bine în zilele calde încă ale începutului de octombrie, cu nori de frunze verzi care îndulceau marginile acoperișurilor și iederă care se cățara pe gardurile de plasă. Toate păreau mai blânde și visătoare în strălucirea stâlpilor de iluminat, care decupau cercuri aurii în orele sentimentale ale înserării.

Alex stătea în fâșia de semiîntuneric dintre două case-tip, privind strada din fața cafenelei Taurus, un morman de cărămidă fără ferestre decorat cu anunțuri care promiteau keno, loto și Corona. Auzea de undeva dinăuntru bubuitul muzicii. Sub stâlpii de iluminat erau mici grupuri de oameni care fumau și discutau, în ciuda afișului de lângă ușă care spunea *Interzisă staționarea, incintă sub supravegherea poliției*. Pe Alex o bucura acel zgomet, mai puțin perspectiva atât de multor martori